

باد غرور

باد غرور ، تشبیه زیبایی است، زیرا غرور، انسان و شخصیت انسان را به صورت کاذب متورم می کند. انسان با این شخصیت فکر می کند که واقعا بزرگ و قدرتمند است، در حالی که از درون در حال سقوط است و به قول مولانا هر که بر نردبام دنیا بالا بنشیند، چون بیفتد، استخوانش سخت تر خواهد شکست.

چرا باید انسان حد وجودی خود را نشناسد و بخواهد همیشه بالاتر از آنچه هست احساس بودن بکند؟

در همین ورزش استان اگر نگاه تیز بینانه ای بیاندازیم و اشخاص مختلف و عملکرد آنها را از نظر بگذرانیم با افرادی که در دام "باد غرور" گرفتارند بیشتر مواجه خواهیم شد.

در ورزش منطقه باید میدان را از انحصار کسانی که به دروغ دم از عشق می زنند ولی ریاکاری پیشه می کنند، خالی کرد.

ابن قبیل افراد تا کی باید عمر را در خود کامگی و تکبر و ریا سپری بکنند؟ تا کی باید با پناه بردن به دامن دروغ حاشیه امنی برای خود درست بکنند؟ به خود بیایند و به خواست مردم گردن بنهند.
انشاله